

IV. FORMACJA LITURGICZNA

Bp Stefan Cichy

*Przygotowanie liturgiczne do pełnienia munus lektora**

Konstytucja o Liturgii świętej Soboru Watykańskiego II stwierdza: „Ministranci, lektorzy, komentatorzy i członkowie chóru również spełniają prawdziwą posługę liturgiczną. Niech więc wykonują swoją funkcję z tak szczerą pobożnością i dokładnością, jak to przystoi wzniosłej służbie i odpowiada słusznym wymaganiom Ludu Bożego. Należy więc starannie wychować te osoby w duchu liturgii oraz przygotować je do odpowiedniego i zgodnego z przepisami wykonywania przysługujących im czynności” (KL 29).

W adhortacji *Verbum Domini* papież Benedykt XVI zwraca uwagę na szczególne przygotowanie lektorów pisząc: „Konieczne jest, aby lektorzy pełniący tę posługę, nawet jeśli nie zostali dla niej ustanowieni, byli naprawdę odpowiednio i starannie przygotowani. Powinno być to zarówno przygotowanie biblijne i liturgiczne, jak i techniczne: «...Formacja liturgiczna winna lektorom zapewnić pewną znajomość sensu struktury liturgii słowa oraz związków między liturgią słowa i liturgią eucharystyczną»¹.

W niniejszym przedłożeniu przypomnimy najpierw, co w ramach przygotowania do munus lektora przyjmujący tę funkcję winien wiedzieć o tym, kim lektor jest i jakie są jego zadania, następnie że winien poznać sens struktury liturgii słowa oraz związek między liturgią słowa a liturgią eucharystyczną.

I. Kim lektor jest i jakie ma zadania

O lektorze mowa jest prawie w każdej księdze liturgicznej, bo we wszystkich czynnościach liturgicznych przewidziana jest liturgia słowa. W jednych księgach więcej razy występuje określenie „lektor”, w innych mniej, np. we wprowadzeniu do lekcjonarza mowa jest o lektorze 19 razy, w *Ogólnym wprowadzeniu do Mszału Rzymskiego* (OWMR) – 30 razy, w *Ogólnym wprowadzeniu do Liturgii Godzin* tylko jeden raz (nr 259).

Lektor, od łacińskiego „lego, legere” – czytam, to w liturgii ten, który czyta przewidziane w niej teksty Pisma Świętego z wyjątkiem Ewangelii. To kim lektorzy są, podkreślają słowa biskupa przy ich ustanowieniu: „Do głoszenia słowa Bożego powołani są przede wszystkim biskupi, prezbiterzy i diakoni. Wy zaś, jako lektorzy słowa Bożego będziecie im pomagali w wypełnianiu tego obowiązku. We wspólnocie ludu Bożego otrzymujecie szczególny urząd. Macie pomagać w głoszeniu wiary, która ma swoje korzenie w słowie Bożym. Będziecie czytali słowo Boże w zgromadzeniu liturgicznym, w zakresie wam zleconym będziecie wychowywali w wierze dzieci i dorosłych i będziecie ich przygotowywali do godnego przyjęcia sakramentów”².

* Referat wygłoszony na 63. Zebraniu Duszpasterzy Służby Liturgicznej, Licheń, 14 listopada 2011 r.

¹ Adhortacja apost. *Verbum Domini*, nr 58.

² Zob. *Dyrektorium duszpasterstwa służby liturgicznej*, Kraków 2009, s. 19.

1. Funkcje lektora w czasie Eucharystii

Funkcje lektora w czasie Eucharystii omawia krótko *Ogólne wprowadzenie do Mszału Rzymskiego*³. Czytamy tam najpierw, że jeżeli nie ma diakona, w procesji do ołtarza lektor może nieść uniesiony nieco ku górze Ewangeliarz i w takim przypadku idzie przed kapłanem, natomiast jeżeli nie niesie księgi, idzie z innymi ministrantami⁴. Następnie mowa jest o tym, że po przyjsciu do ołtarza razem z innymi wykonuje głęboki ukłon, a jeśli niesie Ewangeliarz, podchodzi do ołtarza i składa na nim księgę i zajmuje w prezbiterium swoje miejsce wśród innych ministrantów⁵. Dokument ten wskazuje dalej na to, że lektor wykonuje na ambonie czytania poprzedzające Ewangelię⁶.

Ogólne wprowadzenie do Mszału Rzymskiego określa także, jakie są zadania lektora poza czytaniem słowa Bożego:

- a. Jeżeli nie ma psalterzysty, lektor może wykonać psalm responsoryjny⁷.
- b. Jeżeli nie ma diakona, może podawać intencje modlitwy powszechnej⁸.
- c. Jeżeli nie ma śpiewu na wejście i na Komunię, a wierni nie recytują antyfon podanych w mszale, lektor może je odczytać w odpowiednim czasie⁹.

2. Udział lektora w liturgii sakramentów i w nabożeństwach

Poza czytaniem przewidzianych tekstów w czasie sprawowania Mszy świętej lektor wykonuje również swe zadanie w liturgii sakramentów i podczas nabożeństw, np. przy udzielaniu chrztu, bierzmowania, sakramentu pokuty, namaszczenia chorych czy obrzędach sakramentu małżeństwa.

3. Poznanie przez lektora lekcjonarzy, ich układu i szacunek dla nich

Podstawową księgą, z którą lektor ma do czynienia w sprawowaniu posługi słowa, jest Lekcjonarz mszalny. Zawiera on czytania biblijne, psalmy responsoryjne i kantyki biblijne, aklamacje przed czytaniem Ewangelii oraz Ewangelie na cały rok liturgiczny. W częściach pontyfikału i rytuału także zawarte są czytania, których wykonanie także należy do lektora.

Schemat Lekcjonarza uwzględnia strukturę roku liturgicznego: są w nim najpierw czytania na okresy roku liturgicznego, potem czytania na Msze o świętych (czytania własne i wspólne), na Msze obrzędowe, okolicznościowe, wotywnie oraz na Msze za zmarłych.

Łacińska editio typica ma trzy tomy lekcjonarza mszalnego, a polskie wydanie wzorcowe obejmuje siedem tomów w następującej kolejności:

- 1 tom - Adwent i Narodzenie Pańskie,
- 2 tom - Wielki Post i Wielkanoc,

³ Zob. OWMR 194-198.

⁴ Por. OWMR 194.

⁵ Por. OWMR 195.

⁶ Por. OWMR 196.

⁷ Por. OWMR 196.

⁸ Por. OWMR 197.

⁹ Por. OWMR 198.

3 tom - Okres zwykły (od I do XI tygodnia),
4 tom - Okres zwykły (od XII do XXIII tygodnia),
5 tom - Okres zwykły (od XXIV do XXXIV tygodnia),
6 tom - O Świętych (zawiera czytania własne o świętych od 2 stycznia do 31 grudnia i teksty wspólne, odpowiednie do różnych grup obchodów liturgicznych: poświęcenie kościoła, Msze o Najświętszej Maryi Pannie, o Apostołach, o męczennikach, o pasterzach, o doktorach Kościoła, o dziewicach, o Świętych w ogólności).

7 tom - zawiera czytania na Msze wotywnie, obrzędowe (chrzest, bierzmowanie, święcenia, udzielanie wiatyku, małżeństwo), na Msze w różnych potrzebach (dotyczące życia Kościoła, spraw publicznych, potrzeb szczególnych) oraz za zmarłych.

Lektor powinien także posiadać umiejętność odczytywania nazw ksiąg Pisma Świętego na podstawie skrótów ksiąg biblijnych (sigle).

Powinien także wiedzieć, że istnieje trzyletni cykl czytań niedzielnych (Rok A z czytaniem Ewangelii według św. Mateusza, Rok B z czytaniem Ewangelii według św. Marka, Rok C z czytaniem Ewangelii według św. Łukasza) i dwuletni cykl czytań na dni powszednie (Rok I i Rok II). Winien wiedzieć, że rok C jest wtedy gdy liczba danego roku podzielna jest przez trzy, kolejny rok to rok A, a po nim rok B. Czytania Roku I są w latach nieparzystych, a czytania Roku II w latach parzystych.

W związku z powagą i godnością tekstów zawartych w księgach liturgicznych lektor powinien odnosić się do nich godnie i z szacunkiem. I Instrukcja o należyтым wykonywaniu Konstytucji o liturgii świętej z dnia 26.9.1964 r. przypominała: „Należy dbać o godność ksiąg, z których czyta się ludowi teksty liturgiczne w języku ojczystym, aby sam nawet ich widok pobudzał wiernych do większego uszanowania dla słowa Bożego i rzeczy świętych”¹⁰. O szacunku dla ksiąg liturgicznych wspomina dekret dotyczący ich wydawania z dnia 27.1.1966 r.¹¹

4. Świadomość godności słowa Bożego i odpowiednie jego czytanie

Lektor winien wiedzieć, co o czytaniu słowa Bożego i jego godności mówi *Ogólne wprowadzenie do Mszału Rzymskiego*. Tam czytamy: „Gdy w Kościele czyta się Pismo święte, sam Bóg przemawia do swego ludu, a Chrystus, obecny w swoim słowie, zwiastuje Ewangelię. Dlatego wszyscy winni z szacunkiem słuchać czytań słowa Bożego, które są najważniejszym elementem liturgii”¹². Wprowadzenie do lekcjonarza zaznacza, że sam sposób, w jaki lektorzy czytają: głośno, wyraźnie i mądrze, przyczynia się do właściwego przekazania wiernym słowa Bożego przez czytania. Czytania te mogą być śpiewane, ale tak, aby śpiew słów nie zaciemniał, lecz raczej je uwydatniał¹³.

5. Strój lektora

Ważną sprawą jest wiedza o stroju liturgicznym. „Szatą liturgiczną wspólną dla wszystkich szafarzy wyświęconych i ustanowionych jakiegokolwiek stopnia, jest al-

¹⁰ Święta Kongregacja Obrzędów, *Instrukcja o należyтым wykonywaniu Konstytucji o liturgii świętej Inter oecumenici*, n. 40e.

¹¹ *Dekret Kongregacji Obrzędów w sprawie wydawania ksiąg liturgicznych*, w: *Posoborowe Prawodawstwo Kościelne*, Warszawa 1969, t. I, z. 3, nn. 1047-1059.

¹² OWMR 29.

¹³ Por. Wprowadzenie do lekcjonarza, nr 14.

ba¹⁴. Lektor występując w liturgii w albie winien znać wymowę tej szaty. Winien wiedzieć, że oznacza ona czystość serca.

II. Sens struktury liturgii słowa

Papież Benedykt XVI w adhortacji *Verbum Domini* przypomina, że lektorzy powinni posiadać pewną znajomość sensu struktury liturgii słowa. O tej strukturze mówi krótko *Ogólne wprowadzenie do Mszału Rzymskiego*, a szerzej rozdział II wprowadzenia do lekcjonarza.

Ogólne wprowadzenie do Mszału Rzymskiego stwierdza: „Zasadniczą część liturgii słowa stanowią czytania z Pisma Świętego wraz z towarzyszącymi im śpiewami. Natomiast homilia, wyznanie wiary i modlitwa powszechna, czyli modlitwa wiernych, rozwijają i kończą liturgię słowa¹⁵”.

We wprowadzeniu do lekcjonarza czytamy więcej o częściach liturgii słowa i związanych z nimi obrzędach. Lektor powinien zwłaszcza poznać treść nr. 12-23 oraz 29-31 tego wprowadzenia.

1. Czytania biblijne

Lektor winien być świadom, że nie wolno tekstów biblijnych przewidzianych w liturgii słowa ani skracać, ani też zastępować żadnymi tekstami niebiblijnymi¹⁶. To wprowadzenie podkreśla, że szczytem Liturgii Słowa jest czytanie Ewangelii, do którego przygotowują inne czytania, w tradycyjnym porządku, przebiegającym od Starego do Nowego Przymierza.¹⁷

W części dotyczącej czytań mowa jest o tym, że w Liturgii słowa mogą być stosowane krótkie i przejrzyste zachęty przed czytaniem, zwłaszcza przed pierwszym. Powinny one być proste, wierne tekstowi, krótkie, starannie przygotowane oraz w różny sposób dostosowane do tekstu, do którego mają wprowadzać¹⁸.

Lektor winien wiedzieć, że „w czasie sprawowania Mszy świętej z ludem czytania należy wykonywać zawsze z ambony¹⁹”, i że formuła wypowiedziana po zakończeniu czytań „Oto słowo Boże”, może być śpiewana także przez kantora nie będącego lektorem, który czytał; wszyscy zaś odpowiadają aklamacją. W ten sposób zgromadzenie oddaje cześć słowu Bożemu, przyjmowanemu z wiarą i w duchu dziękczynienia²⁰.

¹⁴ OWMR 336.

¹⁵ OWMR 55.

¹⁶ Por. Wprowadzenie do lekcjonarza, nr 12. Por. także Św. Kongregacja Kultu Bożego, *Instrukcja „Liturgicae instaurationes”, dnia 5 września 1970*, nr 2: AAS 62 (1970) 695-696; Jan Paweł II, *List „Dominicae Cenaе”, dnia 24 lutego 1980*, nr 10: AAS 72 (1980) 134-137; Św. Kongregacja Sakramentów i Kultu Bożego, *Instrukcja „Inaestimabile donum”, dnia 3 kwietnia 1980*, nr 1: AAS 72 (1980) 333.

¹⁷ Por. Wprowadzenie do lekcjonarza, nr 13.

¹⁸ Por. Wprowadzenie do lekcjonarza, nr 15. Por. także *Ogólne wprowadzenie do Mszału Rzymskiego* [editio typica altera], nr 11 [editio typica tertia nr 31].

¹⁹ Por. Wprowadzenie do lekcjonarza, nr 15. Por. także *Ogólne wprowadzenie do Mszału Rzymskiego*, nr 272.

²⁰ Por. Wprowadzenie do lekcjonarza, nr 18.

2. Psalm responsoryjny

Ponieważ lektor może też wykonać psalm responsoryjny, winien on wiedzieć, że psalm responsoryjny, zwany także gradualem, będąc „integralną częścią liturgii słowa”²¹, ma wielkie znaczenie liturgiczne i pastoralne.²² Winien on być z zasady śpiewany. Można stosować dwa sposoby śpiewania psalmu po pierwszym czytaniu: sposób responsoryjny i sposób ciągły²³.

Jeśli po czytaniu nie śpiewa się psalmu, należy go recytować w sposób sprzyjający rozważaniu słowa Bożego. Psalterzysta lub kantor śpiewają lub recytują psalm responsoryjny na ambonie²⁴.

3. Aklamacja przed czytaniem Ewangelii

Śpiew „Alleluja” lub odpowiednio do okresu liturgicznego werset przed Ewangelią ma również swoje znaczenie, przez ten śpiew zgromadzenie wiernych przyjmuje Pana mającego do niego przemawiać, pozdrawia Go oraz wyraża śpiewem swoją wiarę²⁵.

4. Homilia

Lektor winien pamiętać, że homilia stanowi część Liturgii słowa i w niej na podstawie tekstu świętego wyklada się tajemnice wiary i zasady chrześcijańskiego życia²⁶. Z zasady winien ją wygłaszać przewodniczący zgromadzenia²⁷, w sprawowaniu Mszy świętej zmierza do tego, by głoszone słowo Boże wraz z Liturgią eucharystyczną stawało się „przepowiadaniem przedziwnych dzieł Bożych w historii zbawienia, czyli w misterium Chrystusa”²⁸. Albowiem paschalne misterium Chrystusa, głoszone w czytaniach i homilii, urzeczywistnia się przez ofiarę Mszy świętej²⁹. Dzięki homilii zarówno odczytane słowo Boże jak i liturgiczne obrzędy Kościoła mogą osiągnąć większą skuteczność, o ile jest ona dobrze przygotowana, niezbyt długa ani zbyt krótka i jeśli jest skierowana do wszystkich obecnych, także do dzieci i ludzi niewykształconych³⁰.

5. Milczenie

Do struktury Liturgii słowa należy także milczenie, które można zachować na przykład przed rozpoczęciem samej liturgii słowa, po pierwszym i drugim czytaniu, wreszcie po homilii. Ze wprowadzenia do Lekcjonarza mszalnego lektor winien rów-

²¹ *Ogólne wprowadzenie do Mszału Rzymskiego* [editio typica altera], nr 36 [editio typica tertia, nr 61].

²² Por. Wprowadzenie do lekcjonarza, nr 19.

²³ Por. Wprowadzenie do lekcjonarza, nr 20.

²⁴ Por. Wprowadzenie do lekcjonarza, nr 21.

²⁵ Por. Wprowadzenie do lekcjonarza, nr 23.

²⁶ Por. KL 52; Św. Kongregacja Obrzędów, *Instrukcja „Inter oecumenici”*, dnia 26 września 1964, nr 54: AAS 56 (1964) 890.

²⁷ Por. *Ogólne wprowadzenie do Mszału rzymskiego* [editio typica altera], nr 42 [editio typica tertia, nr 70].

²⁸ KL 35, 2.

²⁹ Por. Wprowadzenie do lekcjonarza, nr 24.

³⁰ Por. Jan Paweł II, *Adhortacja apost. „Catechesi tradendae”*, dnia 16 października 1979, nr 48: AAS 71 (1979) 1316.

niez wiedzieć, jak wielkie znaczenie mają te krótkie chwile ciszy, dostosowane do potrzeb zgromadzenia, aby wierni mogli przyjąć do serca słowo Boże i przygotować na nie odpowiedź przez modlitwę. Aby Liturgia słowa mogła sprzyjać medytacji, należy unikać wszelkiego pośpiechu, który utrudnia skupienie³¹.

6. Wyznanie wiary

W określone dni odmawiane jest po Ewangelii względnie po homilii wyznanie wiary. Zmierza ono do tego, aby zgromadzeni wierni wyrazili zgodę i odpowiedź na słowo Boże, usłyszane w czytaniach i homilii, oraz przypomnieli sobie zasady wiary, zanim w Eucharystii zaczną sprawować tajemnicę wiary³².

7. Modlitwa powszechna, czyli modlitwa wiernych

Liturgię słowa kończy modlitwa powszechna, w której zanoszone są błagania w potrzebach całego Kościoła i za zbawienie świata, za ludzi cierpiących z powodu wszelkich trudności oraz za różne grupy osób oraz za zgromadzoną wspólnotę³³. Lektor, ponieważ może wypowiadać wezwania modlitwy wiernych, winien znać jej sposób wykonania.

III. Związek między liturgią słowa i liturgią eucharystyczną

Już Tomasz à Kempis w dziełku *O naśladowaniu Chrystusa* zauważył, że chrześcijanin czerpie pokarm ze stołu słowa Bożego i Ciała Pańskiego. Pisał, że jeden to stół świętego ołtarza, na którym leży chleb święty, drogie Ciało Chrystusa, a drugi – to stół Bożego prawa, które zawiera świętą naukę, uczy prawdziwej wiary³⁴. Do tej prawdy powracały dokumenty Soboru i posoborowe dokumenty liturgiczne³⁵.

Na tę więź zwracają uwagę dokumenty Soboru Watykańskiego II. Np. *Dekret o posłudze i życiu prezbiterów* mówi o głębokiej więzi słowa Bożego i misterium eucharystycznego. Czytamy tam: „Kościół zawsze otaczał i pragnie otaczać słowo Boże i misterium eucharystyczne tą samą czcią, choć nie tym samym kultem. Idąc za przykładem swego Założyciela, nigdy nie zaprzestał sprawowania paschalnego misterium, lecz gromadził się, aby czytać to, «co było o Nim we wszystkich pismach» (Łk 24,27), oraz urzeczywistniać dzieło zbawienia przez sprawowanie pamiętki Pańskiej i sakramentów. Albowiem «posługa sakramentalna wymaga przepowiadania słowa, ponieważ są to sakramenty wiary, która rodzi się ze słowa i nim się karmi»³⁶.

Kościół karmi się duchowo przy dwóch stołach: przy stole słowa bardziej się uczy, przy stole eucharystycznym bardziej się uświęca.

Na związek dwóch stołów zwraca uwagę *Ogólne wprowadzenie do Mszału Rzymskiego*. Już Konstytucja o liturgii świętej przypominała, że Msza św. składa

³¹ Por. Wprowadzenie do lekcjonarza, nr 28.

³² Por. Wprowadzenie do lekcjonarza, nr 29.

³³ Por. Wprowadzenie do lekcjonarza, nr 30.

³⁴ Tomasz à Kempis, *O naśladowaniu Chrystusa*, Księga IV, rozdział 11, 4

³⁵ Por. KL 51; DP 18; por. także KO 21; DM 6. Por. *Ogólne wprowadzenie do Mszału Rzymskiego* [editio typica altera], nr 8 [editio typica tertia, nr 28].

³⁶ DP 10.

się jakby z dwóch części, mianowicie z liturgii słowa i z liturgii eucharystycznej, które tak ściśle łączą się ze sobą, że stanowią jeden akt kultu³⁷. Albowiem we Mszy świętej zostaje zastawiony zarówno stół słowa, jak i Chrystusowego Ciała, z którego wierni czerpią naukę i pokarm³⁸. Niektóre zaś obrzędy rozpoczynają i kończą celebrację³⁹.

Dokument ten podkreślał, że zawsze trzeba mieć na uwadze to, że słowo Boże, odczytywane i głoszone przez Kościół w liturgii, prowadzi do ofiary przymierza i uczy łaski, to jest do Eucharystii jako do swojego celu.

Na związek między stołem słowa i stołem Ciała Pańskiego wskazuje także fakt, że często antyfona na Komunię wzięta jest z Ewangelii dnia.

O związku między liturgią słowa i liturgią eucharystyczną pisał papież Benedykt XVI w adhortacji apostolskiej *Sacramentum caritatis*: „Pasterze więc niech gorliwie uczą wiernych o uczestniczeniu w całej Mszy św., uwidaczniając głęboki związek, jaki zachodzi między liturgią słowa a sprawowaniem Wieczery Pańskiej, tak by jasno pojmowali, że z nich tworzy się jeden akt kultu. Bo «przepowiadanie słowa wymagane jest do samego szafarstwa sakramentów, jako że są one sakramentami wiary, rodzącej się i zasilającej ze słowa». Trzeba to powiedzieć szczególnie o odprawianiu Mszy, w którym Liturgii słowa postawiono zadanie wyrabiania w sposób szczególny poczucia związku między głoszeniem i słuchaniem słowa a tajemnicą eucharystyczną.

Niech więc wierni, słuchając słowa Bożego, uświadomią sobie, że opowiadane w nim rzeczy przedziwne dosięgają szczytu w tajemnicy paschalnej, której pamiętkę sprawuje się sakramentalnie we Mszy św. W ten sposób wierni, przyjmując słowo Boże, i nim posileni, prowadzeni są w dziękczynieniu do owocnego uczestniczenia w tajemnicy zbawienia. Tak to Kościół zasila się chlebem żywota zarówno ze stołu słowa Bożego, jak i ze stołu Chrystusowego ciała⁴⁰.

W lineamentach na XII Zwyczajne Zgromadzenie Synodu Biskupów poświęcone słowu Bożemu zostało powiedziane: „W szczególności zaś Synod ten, nawiązując do poprzedniego zgromadzenia, chce zwrócić uwagę na istotny związek między Eucharystią i Słowem Bożym, ponieważ Kościół musi spożywać jeden «chleb życia ze stołu Bożego słowa i Ciała Chrystusowego». Najgłębszym motywem, a zarazem podstawowym celem Synodu jest jak najdoskonalsze spotkanie ze Słowem Bożym w Panu Jezusie, obecnym w Piśmie i w Eucharystii. «Ciało Pańskie – jak mówi św. Hieronim – jest prawdziwym pokarmem, a Jego Krew prawdziwym napojem; prawdziwym dobrem, danym nam w obecnym życiu, jest spożywać Jego Ciało i pić Jego Krew, nie tylko podczas Eucharystii, ale również podczas lektury Pisma Świętego. Prawdziwym pokarmem i prawdziwym napojem jest bowiem Słowo Boże, z którego czerpiemy dzięki znajomości Pisma»⁴¹.

³⁷ Por. KL nr 56.

³⁸ Por. KL nry 48, 51; KO nr 21; DP nr 4.

³⁹ Por. OWMR 28.

⁴⁰ Adhortacja apost. *Sacramentum caritatis*, 10.

⁴¹ XII Zwyczajne Zgromadzenie Ogólne Synodu Biskupów, *Słowo Boże w życiu i misji Kościoła*. Lineamenta, nr 4.

Uwagi końcowe

Lektor posiadając wymaganą wiedzę liturgiczną, powinien stale pogłębiać swoją formację, by nie tylko poprawnie wykonywać wyznaczoną posługę, ale także żyć tymi wartościami, które wynikają z tekstów biblijnych przekazywanych wiernym.

Przy ustanawianiu lektorów biskup modli się: „Boże, źródło światłości i dobroci, Ty posłałeś swojego Syna, Słowo życia, aby objawił ludziom tajemnicę Twojej miłości, pobłogosław tych naszych braci wybranych do posługi lektorów. Spraw, aby nieustannie rozważając Twoje słowo, zostali przez nie ukształtowani i wiernie przekazywali je swoim braciom i siostram”.

Po tej modlitwie biskup wręcza ustanowionym lektorom Pismo Święte mówiąc: „Przyjmij księgę Pisma Świętego i wiernie przekazuj słowo Boże, aby coraz mocniej działało w sercach ludzkich”.